

BALADA SATURNALIILOR

Scris de Mihai Golanul

16. XII

În vremile-acelea, vremi de-ntunecime,
Foame, frig și frică se aflau atunci;
Oameni-asupriți, sătui de robie,
Soarta-n mâini și-au luat, și s-au răsculat atunci.

Omul Domnului, aflat în strâmtorare:
Stropul cel din urmă ce-a umplut paharul.
Venit-au oameni, din toate neamurile,
Sa îl ocrotească, și pâine să ceară.

Căci în acea clipă, frica au biruit-o,
Iar miile-n zeci de mii s-au făcut;
Pentru cei tirani, un groaznic memento,
Că al lor sfârșit s-a apropiat acum.

Cu curaju-acesta s-a zdrobit teroarea,
Și-ale tiraniei lanțuri au ruginit,
Căci Domnul Dumnezeu, văzând atâta jale,
Pe tiran și-al sau păcat a pomenit.

17. XII

Dar în acea clipă, cei tirani s-au spăimântat,

Și strada s-a zdruncinat sub șenilele de tanc;
Gloanțe, cu zecile și sutele s-au tras,
Dintr-al tiranului zel înfocat.

Pe treptele soborului celui mare,
Au căzut, ca secerați de moarte,
Si bărbați, și femei și copii,
De-a tiranului mânie, mare foarte.

"Să se traga-n toti, niciunul să nu rămână!"
Rage tiranul, cu răget prelung;
Dar mamele-și plâng copiii cei pierduți,
Iar ale lor blesteme până la cer ajung!

Vai de tine, tiran nenorocit,
Căci judecata ta vine, și vine curând!
Și cetatea de pe Bega, și ea s-a trezit,
Și dânsa pe tiran de moarte-l hotărî!

18. XII

Iar tiranul se urcă-n avion;
Pleacă-n altă țară, plin de trufie,
Și-ncrezut era că nimic nu-l va da jos,
Că va mai domni înc-o generație.

Într-un ziar, ceva strașnic se citește:
Ceva despre sfaturi, mare și soare.

"Ce mare? Ce soare? În Undrea nu zărim,
Doar dacă nu-i cumva de sus vreo uneltire..."

Iară cei de sus de-al morții ceas se dădeau,
Căci cârmaciul de unii singuri i-a lăsat,
Iar ei nicio urmă de străin nu găseau,
Niciun țap ispășitor n-au aflat.

Un singur cuvânt au primit cei de sus:
"Trandafirul", iar ei imediat priceput-au.
Și-acum s-a pustiit săraca Timișoara,
Nevestele și mamele nici pe morți nu mai au!

19. XII

Pe muncitori cu minciuni nu-i mai prosteau.

Au ieșit din fabrici, au ieșit pe stradă,
Și-n loc de fasciști, pe-ai lor frați vedeau,
Și-au luptat și ei, scăpând din șaradă.

Păcatul tiranului ajuns-a pân' la cer,
Toată suflarea simțea cum se va prăbuși,
Fumul nu se mai înalță în cer
Din hornurile cele mari ale fabricii.

Activiștii, secretarii, birocrații,
Cu toții se plâng și se tânguiesc
De palma ce va să vină peste dânșii,

Și morții și îngerii pe tiran îl osândesc!

Iar Domnul din ceruri Se uită-n jos,
Continuând procesul tiranului român
Ce va cădea precum piatra azvârlită-n Bega;
Sentința El va da prin răget de români.

20. XII

Nici soarele nu ieșise de sub orizont
Iar un mare talaz, sute de mii de suflete,
Ies pe stradă și-nspăimântă pe tirani,
Iar oștirea română cu frați-i se reunește

"Azi la Timișoara, mâine-n toată țara!"

Strigă-ntreaga cetate, liberă acum,
Și gata erau toți de-a apăra
Frageda lor libertate acum.

Tiranul s-a-ntors, plin de mânie,
A trimis oameni cu bâte și topoare,
Dar când au sosit în libera Timișoară,
Frații i-au primit cu caldă mâncare.

Iar în noaptea aceea, după asfințit,
În fața-ntregii țări se-nfățișă tiranul
Bolborosind minciuni de străini și fasciști,
Dar parcă nimeni nu-l mai credea acum...

21. XII

Tiranul cheamă sute de mii la liturghie,
Încercând să exorcizeze libertatea,
Pe toți i-a adunat în piață, să aplaude
Și să mai cânte înc-odat' silit osanale.

Dar într-o clipită, Domnul a lovit chipul fiarei.
Toți, în frunte cu dânsa, s-au speriat grozav.
Și nimeni nu mai credea minciunile ei,
Căci zidul cel de sticlă s-a fărâmat.

În miezul Bucureștilor s-a strâns multă lume:
Muncitori, cărturari, studenți și alții,
Și s-au înmulțit de s-a speriat mâța-n palat,
Și a trimis oameni cu fel de fel de muniții.

Iar noaptea aceea a fost albă,
Căci n-a mai pus nimeni geană pe geană
De vestea măcelului de la hotel
Și de scârba de tirania cea vicleană.

22. XII

În zorii zilei ieșit-au mii de mii,
Dita'i marea, să-l ucidă pe tiran.
Tiranul văzând, cu firea se rătăci;
Cu-elicopteru-n sus urcă, greu ca un bolovan!

Veselească-se de dânsul toată țara,
Căci cu sânge-au câștigat libertatea;
Fericirea i-a cuprins pe toți, bucuria,
Că sunt liberi, că impusu-și-au umanitatea!

Dar ce să se facă cu tronul vacant,
Ei, birocrați, secretari, activiști?
Au găsit Tovarășului loțiitor
Tot unul de-ai lor, dintre comuniști!

Iar când mantia nopții a căzut peste țară,
Început-au să se-audă, de peste tot,
Împușcături, bubuituri, oameni căzuți,
Iar oștenii cu-ochii-n patru erau peste tot.

23. XII

Iar de ce se păzeau, de-aia nu vedeau,
Că se simțeau de pretutindeni iurușiți,
Ca și cum bezna însăși îi batjocorea,
Iar cei ce trăgeau rămâneau nedeslușiți.

Și acum, cuvântarea Tovarășului:
"Cum s-a-ntâmplat așa necurăție,
De m-a dărâmat gloata orașului
Și-am ajuns luat în vinovăție?

Că sigur românii n-aveau cum să fie,

Că doar ei mă iubeau ca pe un zeu!
Trebuie fasciștii, străinii să fie,
Că doar nu se sculau românii ce mă iubeau!

Aceștia de s-au sculat, ei nu sunt poporul!
Doar cei ce mă iubesc sunt români!
Eu, eu, numai eu sunt poporul!"
Își spunea tiranul, ca un senil bătrân.

24. XII

Și acum, judecata Tovarășului;
Cuvântarea Îngerului Domnului:
"Cât de mare fost-ai tu, Tovarășe,
Pe-atât de mic ești din pricina păcatului!

Că ți-ai osândit poporul la foame,
Și-n frig l-ai ținut, ca într-un staul,
Și-n frică și-n robie l-ai pus să se-nhame,
Și mult te-au răbdat și el și Domnul!

Dar când pus-ai gloanțe și tancuri pe el,
Pe bărbați, femei și copii dintr-acesta,
N-a mai îngăduit Domnul ca tu să mai fii,
Și Eufratul l-a secat din cetatea ta!

Cade-le-ar limba celor ce te vor lăuda,
Celor ce le va fi silă de libertate,

Și celor ce zădărnici-vor vitejia!"

Afurisi Îngerul cel nemilostiv.

25. XII

Chiar din zorii zilei Nașterii Domnului

Tovarășul fu judecat din scurt,

Și pe loc fu ucis înaintea zidului

Precum toți acei uciși din porunca sa!

Iată cum umbra-i e mai lungă decât trupul;

Parcă încă merge, parcă încă respiră

Ca un duh ce nu muri, ci se sparse-n hârburi

Și pe cei vii de moarte-i îngroziră.

Căci într-adevăr, el a zidit o țară,

Zidind clădiri și zidind capete

Ce încă tânjesc după a sa vreme

Sau încă se-ngrozesc de a sa voce.

România-i bântuită de stafii,

Iar de va vrea dânsa să fie liberă

Să alunge duhul rău din plaiurile ei

Cu tot ce-i este lui mai respingător!